

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2009.gada 24.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Amona,
tiesneses Z.Kupce un S.Zakrevska,

piedaloties pieteicēja *U.M.* pilnvarotajam pārstāvim *E.Dž.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *U.M.*, personas kods */personas kods/*, pieteikuma par Gulbenes rajona policijas pārvaldes 2005.gada 1.septembra lēmuma Nr.017/KP026779 atcelšanu, sakarā ar *U.M.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 30.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 11.augustā plkst.00.27 Gulbenes rajona policijas pārvaldes Ceļu policijas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.KP 026779 par to, ka 2005.gada 10.augustā plkst. 21.25 *U.M.* vadīja automašīnu Audi 100 Gulbenē, pa Rīgas ielu virzienā no Līkās ielas uz Vidus ielu, atrodoties alkoholisko dzērienu ietekmē ar alkohola koncentrāciju urīnā 1,87 promiles. *U.M.* atteicies nodot alkohola ietekmes noteikšanas analīzēm asinis. Vienlaikus nav varējis uzrādīt vadītāja apliecību par tiesībām vadīt attiecīgu transportlīdzekli.

Ar Gulbenes rajona policijas pārvaldes Kārtības policijas Ceļu policijas priekšnieka 2005.gada 16.augusta lēmumu *U.M.* sodīts par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.⁴panta pirmajā daļā un 149.¹⁵panta astotajā daļā paredzēto pārkāpumu izdarīšanu ar Ls 400 naudas sodu, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 36 mēnešiem.

U.M. šo lēmumu apstrīdēja un ar Gulbenes rajona policijas pārvaldes priekšnieka 2005.gada 1.septembra lēmumu Nr.017/KP026779 (turpmāk - Lēmums) tas atstāts negrozīts.

[2] *U.M.* Lēmumu pārsūdzēja tiesā, pieteikumā norādot turpmāk minēto.

[2.1] Aizturēšanas brīdī *U.M.* nebrauca ar automašīnu, tāpēc viņš nepamatoti sodīts par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt kāda no transportlīdzekļa vadītājam nepieciešamajiem dokumentiem.

[2.2] Policijas darbinieki ar draudiem panāca *U.M.* piekrišanu doties uz slimnīcu nodot analīzes alkohola ietekmes noteikšanai. Slimnīcā asins analīzes tika ņemtas ar lietotiem instrumentiem, pret ko viņš iebilda, bet piekrita nodot urīna analīzes.

[2.3] Tā kā *U.M.* piekrita nodot urīna analīzes, kurās konstatēts 1,87 promiles, nebija pamata viņu sodīt par atteikšanos no pārbaudes.

[3] Gulbenes rajona policijas pārvalde (turpmāk arī - atbildētājs) rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst un paskaidro turpmāk minēto.

[3.1] Ar trīs policijas darbinieku liecībām un medicīniskās pārbaudes protokolu ir apstiprināts, ka pieteicējs 2005.gada 10.augustā vadīja automašīnu, nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību un atteicās no alkohola koncentrācijas asinīs pārbaudes.

[3.2] Lietā ir konstatēti pārkāpēja vainu pastiprinoši apstākļi - gada laikā viņš sodīts par līdzīga veida pārkāpumiem.

[3.3] Apgalvojums, ka *U.M.* nevadīja automašīnu, ir nepatiess, pretrunā policijas darbinieku liecībām un vērsts uz izvairīšanos no atbildības. Policijas darbinieku prasības uzrādīt autovadītāja apliecību un veikt alkohola ietekmes pārbaudi bija likumīgas. Nav pamatots arī apgalvojums, ka veikt medicīnisko pārbaudi *U.M.* ir piespiests ar draudiem.

[3.4] Vērtējams kritiski apgalvojums, ka asinis pārbaudei *U.M.* nav nodevis, jo mediķi izmantoja lietotus instrumentus. Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumu Nr.15 1.pielikuma „Ārstniecības iestādes, kurās veic medicīnisko pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs un narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaيدا konstatēšanai” (turpmāk - noteikumi Nr.15) 1.15.punktā ir iekļauta Gulbenes rajona pašvaldības sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Gulbenes slimnīca”, kas nozīmē, ka šī slimnīca ir tiesīga veikt šādas analīzes un līdz ar to atbilst visām prasībām, kādas jānodrošina, veicot darbības ar asins paraugu iegūšanu, uzglabāšanu un pārbaudi.

[3.5] Atteikšanās nodot asinis pārbaudei atbilst LAPK 149¹⁵.panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvam.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2007.gada 30.augusta spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[4.1] Tiesa secināja, ka lietā esošie pierādījumi apstiprina to, ka pieteicējs 2005.gada 10.augustā ap plkst.21:25 vadīja automašīnu Gulbenē pa Rīgas ielu, kā arī atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, tāpēc pamatoti tika sodīts par LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

[4.2] Tā kā tiesa atzina, ka pieteicējs vadīja transportlīdzekli, viņam bija jāuzrāda policijas darbiniekiem transportlīdzekļa vadītāja apliecība, kaut arī tobrīd pieteicējs jau bija izkāpis no transportlīdzekļa. Līdz ar to ceļu policijas darbinieku prasība uzrādīt minēto dokumentu bija likumīga un pieteicējam tā bija jāizpilda.

Tiesa atzina, ka pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par Ceļu satiksmes noteikumu 4. un 35.1.punkta prasību neievērošanu saskaņā ar LAPK 149.⁴ panta pirmo daļu.

[5] Par šo spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā norāda turpmāk minēto.

[5.1] Pieteicējam uzlikts sods gan par braukšanu dzērumā, kas tika konstatēts medicīniskajā pārbaudē, gan par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes. Šie pārkāpumi ir savstarpēji izslēdzoši.

Pēc Lēmuma pieņemšanas administratīvo atbildību paredzošā tiesību norma tika precizēta atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem, jo medicīniskā pārbaude ir daudz plašāks jēdziens nekā tikai asins analīze, proti, tā iekļauj arī urīna un siekalu paraugu noņemšanu. Līdz ar to LAPK 8.panta otrā daļa noteic, ka aktiem, kas mīkstina atbildību par administratīviem pārkāpumiem vai atbrīvo no tās, ir atpakaļejošs spēks, tas ir, tie attiecas arī uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms šo aktu izdošanas. Savukārt aktiem, kas nosaka vai pastiprina atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, atpakaļejoša spēka nav.

[5.2] Administratīvā pārkāpuma protokols sastādīts par transportlīdzekļa vadīšanu alkohola reibumā un atteikšanos no medicīniskās pārbaudes. *U.M.* nevadīja transportlīdzekli, viņš nav uzskatāms par transportlīdzekļa vadītāju. Minētais apstāklis norādīts administratīvā pārkāpuma protokolā.

[5.3] Kad pieteicējs atteicās no pārbaudes, protokolā bija jāizdara attiecīga atzīme. Taču konkrētajā gadījumā, pārkāpjot Ministru kabineta noteikumu prasības, nekas netika atzīmēts.

[5.4] 2005.gada 10.augusta medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.73 nav norādīts promiņu daudzums. Līdz ar to nav saprotams, kā policijas darbinieki konstatēja protokolā un lēmumā norādīto promiņu daudzumu 1,87.

[5.5] Pieņemot lēmumu, policija izmantoja ceļu policijas darbinieku ziņojumus, kuri pieteicēja pārstāvja ieskatā uzskatāmi par melīgiem, pretrunīgiem un tendencioziem. Ziņojumi nav uzskatāmi par pierādījumiem lietā. Tiesa nav vērtējusi policijas pieļautās pretlikumības, kas liek apšaubīt policijas darbinieku godprātību. Tiesa nav piemērojusi nevainīguma prezumpciju, kas noteic, ka visas šaubas tulkojamas par labu *U.M.*

[6] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumos par apelācijas sūdzību to neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem pierādījumiem un argumentiem un iepriekš sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem. Papildus norādīts, ka pieteicējs tika sodīts gan par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, gan arī par transportlīdzekļa vadīšanu bez likumā paredzēto nepieciešamo dokumentu klātbūtnes. Par minētajiem pārkāpumiem atbildība paredzēta LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā un 149.⁴ panta pirmajā daļā. Atbildētājs uzskata, ka Administratīvās rajona tiesa lietu izskatījusi vispusīgi, pilnīgi, objektīvi un lietā nav šaubu par pieteicēja vainu administratīvo pārkāpumu izdarīšanā.

[7] Izskatot lietu sakarā ar pieteicēja apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2008.gada 8.oktobra spriedumu pieteikumu noraidīja. Apgabaltiesa secināja, ka lietā esošie pierādījumi pierāda, ka pieteicējs vadīja transportlīdzekli un atteicās no medicīniskās pārbaudes, tāpēc pamatoti tika sodīts par abu pārkāpumu izdarīšanu.

Par šo spriedumu pieteicējs iesniedza kasācijas sūdzību.

[8] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ar 2009.gada 21.maija spriedumu atcēla Administratīvās apgabaltiesas spriedumu un nosūtīja lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesai. Senāta spriedumā norādīts turpmāk minētais.

[8.1] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu. Minētā tiesību norma (redakcijā uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi) paredzēja transportlīdzekļa vadītāja atbildību par atteikšanos no asins pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Konkrētajā gadījumā, lai secinātu, ka pieteicējs ir izdarījis šajā tiesību normā paredzēto administratīvo pārkāpumu, bija nepieciešams konstatēt divus priekšnoteikumus – ka pieteicējs bija transportlīdzekļa vadītājs un ka viņš bija atteicies no likumā paredzētās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai. Līdz ar to Senātam jāpārbauda, vai apgabaltiesa pamatoti secināja, ka izskatāmajā gadījumā pastāv abi iepriekš minētie priekšnoteikumi.

[8.2] Senāts atzīst, ka apgabaltiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus (tostarp administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieku dienesta ziņojumus un liecības, kā arī pieteicēja paskaidrojumus un viņa dzīvesbiedres liecības) un spriedumā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta prasībām pamatojusi savus secinājumus par to, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs 2005.gada 10.augustā plkst. 21.25 vadīja automašīnu Audi 100 Gulbenē, pa Rīgas ielu virzienā no Līkās ielas uz Vidus ielu.

Novērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa, sniedzot atbilstošu pamatojumu, deva priekšroku policijas darbinieku dienesta ziņojumiem, no kuriem izriet, ka tieši pieteicējs vadīja automašīnu administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā. Kā izriet no apgabaltiesas sprieduma, tiesai nebija šaubu par policijas darbinieku objektivitāti. Savukārt pieteicēja paskaidrojumus un viņa dzīvesbiedres liecības par to, ka pieteicējs nav vadījis automašīnu, tiesa nav atzinusi par ticamiem.

Ievērojot minēto, Senāts secina, ka apgabaltiesa nav pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, bet pamatoti secinājusi, ka tieši pieteicējs vadīja automašīnu. Savukārt kasācijas sūdzībā norādītie argumenti par tiesas pārkāpumiem pierādījumu novērtēšanā un par to, ka pieteicējs nevadīja automašīnu, pēc būtības ir vērsti uz pierādījumu pārvērtēšanu lietā, kas neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

Vienlaikus Senāts norāda, ka policijas darbinieku ziņojumi ir uzskatāmi par rakstveida pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to nav

pamatots kasācijas sūdzībā norādītais arguments, ka minētie ziņojumi nav likumā paredzētais pierādīšanas līdzeklis.

Tāpat nav pamatots kasācijas sūdzībā norādītais arguments, ka tiesa nav tulkojusi šaubas par labu privātpersonai. Senāta praksē ir atzīts, ka tiesai ir jātulko šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (sk., piemēram, Senāta 2007.gada 24.maija sprieduma lietā Nr.SKA-219/2007 17.punktā, 2008.gada 13.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-493/2008 14.punktā). Konkrētajā gadījumā tiesai, novērtējot lietā esošos pierādījumus, neradās šaubas par to, vai pieteicējs bija vadījis automašīnu.

[8.3] Tālāk Senātam jānoskaidro, vai tiesa pamatoti secināja, ka pieteicējs bija atteicies no likumā paredzētās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Konkrētajā gadījumā policijas darbinieki atbilstoši noteikumu Nr.15 prasībām pieteicēju nogādāja ārstniecības iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai, lai noskaidrotu, vai pieteicējs ir vadījis automašīnu alkohola reibumā. Kā redzams no medicīniskās pārbaudes protokola, pieteicējs ir atteicies nodot asins paraugu, bet ir piekritis citas bioloģiskās vides, proti, urīna pārbaudei. Izmeklējot pieteicēja nodoto urīnu, tajā ir konstatēta alkohola koncentrācija 1,87 promiles, un medicīniskās pārbaudes protokola 14.punktā (Atzinums) ir norādīts atzinums, ka pieteicējam ir konstatēts alkohola reibums (lietas 42.lapa).

[8.4] Kā atzīst Senāts, LAPK 149.¹⁵panta astotajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā) minētā „asins pārbaude” bija saprotama kā „medicīniskā pārbaude”, uz ko norāda gan vēlākie šīs tiesību normas grozījumi (2005.gada 15.septembra grozījumi LAPK), ar kuriem likumdevējs ir precizējis normas redakciju, paredzot transportlīdzekļa vadītāja atbildību par atteikšanos no „medicīniskās pārbaudes” alkohola koncentrācijas noteikšanai, gan arī noteikumi Nr.15, kuros gan pārkāpuma izdarīšanas laikā, gan arī šobrīd ir paredzēta medicīniskā pārbaude, nevis asins pārbaude.

Kā izriet no noteikumu Nr.15 13.3.apakšpunkta medicīniskā pārbaude cita starpā ietver alkohola lietošanas fakta laboratorisku noteikšanu un pārbaudes rezultātu fiksēšanu pārbaudes protokolā. Attiecībā uz atteikšanos no medicīniskās pārbaudes noteikumu Nr.15 19.punktā noteikts, ka, ja pārbaudāmais transportlīdzekļa vadītājs atsakās nodot bioloģiskās vides (asiņu, urīna vai siekalu) paraugus laboratoriskiem izmeklējumiem, ārsts šo faktu ieraksta medicīniskās pārbaudes protokolā. Savukārt minēto noteikumu 24.punktā ir norādīts, ka, lai noteiktu alkohola koncentrāciju bioloģiskajā vidē, materiālu paraugus laboratoriskai izmeklēšanai nodod kopā ar nosūtījumu alkohola noteikšanai bioloģiskajā vidē (noteikumu 5.pielikums), kurā cita starpā norāda ņemtā parauga nosaukumu, tā ņemšanas datumu un laiku.

Minēto noteikumu 4.pielikuma 1.nodaļā noteikta kārtība, kādā veicama materiālu paraugu ņemšana alkohola noteikšanai bioloģiskā vidē un to

glabāšana, tostarp šīs nodaļas atsevišķos punktos norādīts, kādā veidā tiek ņemti asins, urīna un siekalu paraugi. Savukārt noteikumu Nr.15 5.pielikumā esošajā veidlapā „Nosūtījums alkohola noteikšanai bioloģiskajā vidē” norādīts uz iespēju nodot asins, urīna vai siekalu paraugu alkohola koncentrācijas noteikšanai bioloģiskajā vidē.

Ievērojot minēto, secināms, ka transportlīdzekļa vadītāja medicīniskajā pārbaudē alkohola koncentrāciju ir iespējams noteikt ne tikai ar asins parauga laboratorisku izmeklēšanu, bet arī ar citu bioloģiskās vides paraugu (urīna vai siekalu) analīzi. Līdz ar to transportlīdzekļa vadītāja medicīniskā pārbaude var notikt arī tad, ja transportlīdzekļa vadītājs ir atteicies nodot asins paraugu, bet ir nodevis citas bioloģiskās vides, piemēram, urīna paraugu.

[8.5] Ņemot vērā iepriekš norādītos argumentus, Senāts atzīst, ka, veicot pieteicēja nodotā urīna pārbaudi, pieteicējam tika veikta medicīniskā pārbaude. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka, nenododot asins paraugu, bet nododot urīna paraugu, pieteicējs ir izdarījis LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tā kā medicīniskajā pārbaudē pieteicēja urīnā tika konstatēta alkohola koncentrācija 1,87 promiles, pieteicēja pārkāpums (ievērojot iepriekš atzīto, ka pieteicējs bija vadījis automašīnu administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā) bija kvalificējams pēc LAPK 149.¹⁵ panta ceturtās daļas.

[9] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis uzturēja apelācijas sūdzību un lūdza pieteikumu apmierināt.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē neieradās, tiesā saņemts atbildētāja iesniegums, kurā lūgts lietu izskatīt bez atbildētāja pārstāvja piedalīšanās un norādīts, ka pieteicēja pieteikums netiek atzīts.

Motīvu daļa

[10] Izvērtējusi lietas materiālus un noklausījusies pieteicēja pārstāvja paskaidrojumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota un pieteikums ir apmierināms daļā.

[11] Saskaņā ar APL 350.panta pirmo daļu tiesību normu interpretācija (tulkojums), kas izteikta kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāta tiesai, kura šo lietu izskata no jauna.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.maija spriedumā secināts, ka pieteicējam 2005. gada 11.augustā tika veikta medicīniskā pārbaude un līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka, nenododot asins paraugu, bet nododot urīna paraugu, pieteicējs ir izdarījis LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā minēto secinājumu, atzīstams, ka pieteicējs ar tiesā pārsūdzēto Lēmumu nepamatoti sodīts par LAPK 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un Lēmums šajā daļā ir atceļams.

[12] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.maija spriedumā norādīts - tā kā medicīniskajā pārbaudē pieteicēja urīnā tika konstatēta alkohola koncentrācija 1,87 promiles, pieteicēja pārkāpums bija kvalificējams pēc LAPK 149.¹⁵panta ceturtās daļas.

LAPK 239.panta 7.punkts noteic, ka iesāktā administratīvā lietvedība ir jāizbeidz, ja līdz administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas brīdim ir pagājuši šā kodeksa 37.pantā paredzētie termiņi. LAPK 37.panta pirmā daļa noteic, ka administratīvo sodu var uzlikt ne vēlāk kā četru mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas.

Tā kā kopš administratīvā pārkāpuma konstatēšanas dienas, 2005.gada 11.augusta, ir pagājuši vairāk kā četri mēneši, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka šis apstāklis nepieļauj tālāku lietvedību jautājumā par pieteicēja sodīšanu par cita administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, tāpēc lietvedība daļā, kurā pārsūdzētais Lēmums tiek atcelts, ir izbeidzama.

[13] Ar tiesā pārsūdzēto Lēmumu pieteicējs sodīts arī par LAPK 149.⁴panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu – transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt dokuments, kas apliecina atbilstošas kategorijas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 21.maija spriedumā atzīts, ka apgabaltiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus (tostarp administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieku dienesta ziņojumus un liecības, kā arī pieteicēja paskaidrojumus un viņa dzīvesbiedres liecības) un spriedumā atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta prasībām pamatojusi savus secinājumus par to, ka lietā ir pierādīts, ka pieteicējs 2005.gada 10.augustā plkst. 21.25 vadīja automašīnu Audi 100 Gulbenē, pa Rīgas ielu virzienā no Līkās ielas uz Vidus ielu. Senāts secināja, ka apgabaltiesa nav pieļāvusi procesuālo tiesību normu pārkāpumus pierādījumu novērtēšanā, bet pamatoti secinājusi, ka tieši pieteicējs vadīja automašīnu.

Ņemot vērā Senāta par pamatotu atzīto apgabaltiesas secinājumu, ka pieteicējs vadīja automašīnu administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā, apgabaltiesai vairs nav atkārtoti jāvērtē lietā esošie pierādījumi par transportlīdzekļa vadīšanu. Tā kā lietā nav strīda par to, ka pieteicējs pēc policijas darbinieku pieprasījuma nevarēja uzrādīt transportlīdzekļa vadītāja apliecību, tiesa secina, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 149.⁴panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

[14] LAPK 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma sankcija ir brīdinājums vai naudas sods divu latu apmērā. Ne iestādes sākotnēji pieņemtajā lēmumā, ne tiesā pārsūdzētajā galīgajā Lēmumā atsevišķi nav norādīts, kāda apmēra sods pieteicējam piemērots par LAPK 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu.

Tā kā Lēmumā kā kopīgais sods par abiem pārkāpumiem bija noteikts Ls 400 naudas sods un transportlīdzekļa vadītāja tiesību atņemšana, ir pamats

uzskatīt, ka pieteicējam par LAPK 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu ir piemērots naudas sods, nevis izteikts brīdinājums. Ņemot vērā to, ka pieteicējs 2005.gadā pirms konkrētā pārkāpuma konstatēšanas jau divas reizes bija sodīts par administratīvajiem pārkāpumiem ceļu satiksmē (*lietas 45.lapa*), turklāt konkrētajā gadījumā transportlīdzekli vadīja alkohola reibumā, tiesa pieteicējam piemēroto naudas sodu uzskata par samērīgu.

[15] Ņemot vērā iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots daļā, kurā Lēmums atstāts negrozīts par pieteicēja sodīšanu par LAPK 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, bet pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums nav pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.¹¹ panta otrās daļas 1. un 3.punktu un ceturto daļu, 239.panta 7.punktu un 286.¹⁴ pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Gulbenes rajona policijas pārvaldes 2005.gada 1.septembra lēmumu Nr.017/KP026779 daļā par *U.M.* sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu ar Ls 2 (divu latu) naudas sodu, bet *U.M.* apelācijas sūdzību šajā daļā noraidīt.

Atcelt ar tā pieņemšanas dienu Gulbenes rajona policijas pārvaldes 2005.gada 1.septembra lēmumu Nr.017/KP026779 daļā par *U.M.* sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.¹⁵ panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un izbeigt pret *U.M.* ierosināto administratīvā pārkāpuma lietu šajā daļā.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	(<i>paraksts</i>)	I.Amona
Tiesneses	(<i>paraksts</i>)	Z.Kupce
	(<i>paraksts</i>)	S.Zakrevska

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās apgabaltiesas tiesnese
Rīgā, 2009.gada 24.septembrī

I.Amona